

CURIERUL MISIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XXI, 1941.

CELOR CE BINEVESTESC PACE

No. 11

Zile de Rugăciune

„Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!” Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!

CUPRINS:

Zile de rugăciune
Originea și istoricul plătirii zecimii
Mielușei și oițele turmei
Gimnaziul Industrial de Fete „București”
Bucuria lucrului
Cărțile în planul lui Dumnezeu
A fi la înălțimea chemării
Un timp ca acesta
Exemple și ilustrații
Deschide-mi ochii
Cincisprezece minute misiunare
Curaj și cinste
Iertare
Eforturi personale
Bucuria de a servi
Sfârșit de cale
Rezultatul examenului M. V.

„CURIERUL MISIONAR”

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice

A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Abonamentul pe un an lei 100

Prețul acestui număr lei 10

Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii dela țată! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei!

Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeuul lor?”” Ioel 2, 15—17.

Glasul lui Dumnezeu ne dă pentru zilele noastre ale sfârșitului îndemnul de a ne întoarce la El, cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet. Ne îndeamnă să ne sfâșiem inimile nu hainele și să ne întoarcem la Domnul Dumnezeuul nostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-i pare rău de relele pe cari le trimete. Fără îndoială că ascultarea întocmai de aceste sfaturi va aduce numai binecuvântări. El va aduce daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeuul nostru.

Oare să nu facem și noi toți credincioșii Adventiști de Ziua Șaptea din România lucrul acesta? Am mai chemat Comunitățile noastre la așa ceva, și îndurările lui Dumnezeu s'au arătat cu îmbelșugare. Astăzi nevoile noastre sunt și mai mari. Bunul Dumnezeu a ajutat ca să revedem Basarabia și Bucovina în cuprinsul Țării noastre și să primim Trans-

nistria alături de noi. Să-I mulțumim și să-L rugăm să ne facă vrednici de această nouă răspundere.

Să rugăm pe Bunul Dumnezeu să binecuvinteze Țara noastră și Înălții ei Cărmuitori. Să lase El deplina libertate predicării Evangheliei.

Luptele sunt încă în toi și oștile Țării noastre au nevoie de sprijin ca să încheie lucrul cel mare pe care-l au de îndeplinit. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne ajute și în lupta în care suntem prinși, și pe toți vrăjmașii Evangheliei Domnului Hristos să-i împiedece dela planurile lor cele rele.

Iată un timp nimerit. Incepând cu data de 15 Noembrie 1941 până la 27 Decembrie 1941 inclusiv, se propune tuturor Comunităților noastre și tuturor credincioșilor să avem șapte săptămâni de rugăciune când ziua Domnului va fi folosită în chip deosebit pentru post și rugăciune. Pe ziua de 8 Noembrie vor fi anunțați toți credincioșii de această hotărâre.

Cu prilejul serviciilor divine pentru rugăciune, se vor citi din Biblie și Mărturii capitolele acelea cari ne arată prețul cel mare și folosul pe care-l avem din rugăciunea stăruitoare. În deosebi se poate citi capitolul „Înălțul privilegiu al Rugăciunii” din „Calea către Hristos”.

Bunul Dumnezeu ne va ajuta să avem grabnic răspuns dela Dumnezeu pentru toate cererile noastre.

Comitetul Uniunii

Originea și istoricul plătirii zecimii

Autorul unui articol publicat în una din revistele australiene sub titlul „Omul care plătește zecime”, prezintă câteva istorisiri cu adevărat uimitoare despre oameni credincioși „plătitori ai zecimii” și ale căror afaceri au fost mereu în prosperare. Gândul că cetitorii noștri ar putea folosi din cetirea acestor istorisiri, ne-a făcut să le amintim în cele ce urmează.

Autorul aceluiași articol ne asigură că acum există în America nemărați oameni de afaceri cari s'au încrezut în Dumnezeu pe cucuvânt și plătesc în mod credincios zecimea din tot venitul lor. Poate că vă amintiți de persoane cari fac unele lucruri din misticism sau superstiție, însă oamenii aceștia despre cari am amintit mai sus vă vor spune fără să roșească că ei dau mare preț pe plata zecimii.

„Dacă nu ar fi vorba decât de folosul material ce rezultă”, îmi spunea unul dintre aceștia, „zecimea poate că nu ar fi o afacere atât de importantă. Căci acela care are intenția bine hotărâtă de a câștiga bani, și care este gata să-și impună orice sacrificiu pentru a ajunge acolo, în genere va reuși. Dar plata zecimii procură un alt lucru decât câștigul bănesc: mulțumirea ce o aduce, simțământul că a lucrat potrivit dreptății și datoriei”.

America se socotește deci în capul multora dintre marile întreprinderi comerciale ale căror conducători au încredere în valoarea acestei instituții divine.

Acum douăzeci și cinci de ani, un bogat comerciant din Kansas dădu faliment. Avea pe atunci datorii de peste 100.000 dolari. Astăzi el ar fi putut fi de mai multe ori milionar dacă ar fi dorit. Acesta este fabricantul unei loțiuni universale bine cunoscută și apreciată. El a povestit prietenilor săi experiențele sale, și dacă noi le reproducem în parte, avem siguranța că nu îi vor pricinui nicio neplăcere, deoarece cetitorul nu va putea în niciun chip să re-

cunoască de care fabricant și de ce produs este vorba.

A doua zi după falimentul său, dl. X „deschise Biblia sa la capitoul 28 din Genesa, însemnă cu creionul de jur împrejur versetul 22 și luă, chiar în clipa aceea, hotărârea de a plăti Domnului zecimea din tot ce avea să câștige de aci înainte”.

Puțin timp după aceea avu o convorbire cu un doctor dintre prietenii săi, și care îi vorbi despre o loțiune a cărei formulă o pregătise el însuși și care meritând a fi pusă în vânzare, îi sugeră lui ideea de a se ocupa de ea.

Iată declarația pe care am primit-o din partea acestui bărbat, actualmente conducătorul uneia din cele mai mari fabrici prospere din America. Ea a fost scrisă în vederea acestui articol:

„Indemnarea cuprinsă în Evanghelia sfântului Matei: „Nu vă strângeți comori pe pământ . . .” și convorbirea lui Hristos cu tânărul bogat au făcut să fiu pătruns de convingerea, și aceasta de mai mulți ani, că din toate veniturile mele — după punerea deoparte a banilor necesari întreținerii familiei mele — trebuia să consacru o parte statornicirii împărăției lui Dumnezeu. Și pot să vă spun că acest obicei mi-a adus mult mai multe bucurii decât milioanele pe cari aş fi putut să le îngămădesc”.

În zilele noastre, când credințele cele mai bizare își găsesc o primire ușoară în Statele Unite, de sigur că nu este lipsit de însemnătate a lua aminte la declarațiile celor cari au credință în sistemul zecimii. Punând în contrast cu misticii, acești „plătitori ai zecimii” convinși vă pot dovedi în chip matematic că ei au prosperat în afacerile lor tot atât de bine ca și în alte domenii.

Un eminent avocat anunță într-o zi pe prietenii și colaboratorii săi că el adoptase principiul zecimii încă de mai mulți ani și le produse pe loc dovezile prosperității materiale de care se bucu-

ruse de atunci încolo. El luase drept deviză un verset din Sfintele Scripturi: „Să-i dai și să nu dai cu părere de rău în inimă; căci pentru acesta te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, în toate lucrările de cari te vei apuca”. Deut. 15, 10.

Iată expunerea pe care o făcu el referitor la situația sa financiară în cursul anilor cari au urmat după luarea hotărârii:

Pentru primul an, cifra afacerilor sale se ridicase la 97.500 franci, în anul al doilea la 132.575 franci; în anul al treilea ea atinse 536.275 franci, iar în anul ce urmă ajunse mai mult decât dublu: 1.386.375 franci, pentru ca celălalt an să atingă 1.896.610 franci.

Intr'o provincie din Sud-Estul Americii de Nord, 28 magazine dau mărturie despre prosperitatea unui comerciant bogat, partizan hotărât al plătirii zecimii în tot timpul carierei sale comerciale. Intr'o zi el a explicat unuia dintre cunoscuții noștri motivele purtării sale în această privință.

„De ce plătesc eu zecime ca și voi? Fiindcă, la fel ca și voi, nici eu nu aş fi dispus să împrumut vecinului o sumă de bani cu cari el să se ajute la dezvoltarea afacerilor sale, fără ca pentru această sumă să-i cer în schimb o dobândă. La fel nici noi nu ne putem aștepta ca el să ne împrumute bani fără să pretindă a-i plăti dobândă. Și atunci, cum s'ar putea ca să folosesc bunurile pe cari mi le-a încredințat Domnul fără să-I plătesc aceea ce I se cuvine în schimb? A plăti zecimea, pentru mine este o obligație morală, acesta este singurul motiv pe care vi-l pot prezenta”.

Mai mult de 500 case de comerț, situate aproape în toate orașele Statelor Unite, au în fruntea lor pe un bărbat care totdeauna a plătit în mod credincios zecimea. Intemeietorul acestei mari întreprinderi era un păzitor credincios al acestui principiu și urmașul lui a călcat pe urmele sale.

Pe când acum zece ani cifra vânzărilor acestei Companii se ridica la 62.500.000 franci, în ultimul an (1927) atinse suma de 1.500.000.000 franci.

„Experiența mi-a arătat”, îmi spunea conducătorul acestei Companii, „că prosperitatea este de partea oamenilor darnici. Fondatorul Companiei noastre a fost pentru toți aceia cari au lucrat cu el, un model din toate punctele de vedere. Noi cu toții am învățat dela el că dărnicia, săvârșită de bunăvoie, este o sursă de mari binecuvântări; ea produce prosperarea care face apoi ca dărnicia să fie și mai bogată”.

Mulțime de persoane din America poartă mânușile unei mărci bine cunoscute și a căror fabricant plătește zecime. Și dacă întrebați pe acest bărbat cum se face că marfa lui este totdeauna mai bine apreciată și mai răspândită, el vă va spune surâzând că aceasta el o atribuie faptului că acum cinci ani el a luat hotărîrea de a plăti zecimea și că de atunci a urmat regulat acestei hotărîri.

„Păstorul parohiei mele”, îmi mărturisi el, „ne-a vorbit într-o zi despre foloasele spirituale cari decurg de pe urma păzirii acestei reguli, adăugând că dacă negustorii și oamenii de afaceri în genere s'ar conforma acestui obicei el nu va întârzia să le aducă mari beneficii. Eu m'am hotărît să încerc și, nu după multă vreme, m'am convins de adevărul acestei afirmații.

„Plata regulată a zecimii din tot venitul meu comercial nicio dată nu a scăzut bugetul meu personal la un nivel inferior celui din anul trecut, ci dimpotrivă, afacerile mele au mers fără încetare spre progres”.

Experiența a opt frați

Acum câțiva ani opt frați au întemeiat o casă de comerț pentru fabricarea unui produs alimentar ce astăzi se găsește pe masa oricui în America. Întreprinderea aceasta a ajuns să fie

acum cea mai întinsă din lumea întreagă, în ramura ei. Produsele ei se vând nu numai în Statele Unite, dar și în Europa, Asia, Africa, și nu va trece multă vreme și vor ajunge pe toate piețele lumii.

Desvoltarea și succesul acestei întreprinderi sunt, pentru mulți comercianți, un adevărat mister. Acest produs pare a fi devenit ca din senin un produs de primă necesitate.

Ar însemna să nu mă țin de cuvânt dacă v'aș da numele întreprinderii și acela al produsului; dar aș putea să vă redau convorbirea pe care am avut-o cu unul din acești opt frați asociați, și anume cu acela care ocupă funcțiunea de sub-director al Companiei.

Iată ce mi-a spus:

„Până în anul 1923 avusesem obiceiul să fac daruri bogate pentru lucrarea religioasă și de binefacere, dar suma vărsămintelor mele varia în așa fel dela un an la altul încât nu eram nicio dată sigur de a fi aceea ce ar fi trebuit să dau. De aceea, la începutul anului 1923 am luat hotărîrea de a pune la o parte zecimea din toate veniturile mele. Unul din frații mei, directorul Companiei noastre, era un hotărît aderenț al acestui principiu încă de mai mulți ani. Când l-am întâlnit acum câteva luni, mi-a spus că el terminase cu zecimea, deoarece acum el dă 25% din venitul său în loc de 10%.

„Că plata zecimii 'aduce fericire' — cu toate că eu sunt convins că niciunul dintre frații mei nu a privit vreodată lucrul din acest punct de vedere atunci când s'a luat hotărîrea plătirii zecimii — nu este mai puțin adevărat că niciunul dintre noi nu ar putea contesta lucrul acesta.

„Dar cei șapte frați și cu mine, angajați în această afacere încă dela începutul ei, au privit desvoltarea sa. Mică, aproape neînsemnată la început, ea n'a încetat să crească în așa fel încât în anul care s'a scurs a ajuns la 100 milioane franci.

„Cu ocazia unei întruniri recente a giranților și agenților noștri, nu s'a găsit decât unul singur care să nu fi atins o creștere de 75% la cifra vânzărilor pentru anul 1923 și majoritatea dintre ei și-au exprimat încrederea că vor putea ajunge în anul următor la o urcare de 100%.

„Prima mea încercare în ce privește plata zecimii, în 1923, m'a convins de două lucruri: În primul rând de faptul că în anii dinainte eu nu dădusem din destul, și în al doilea rând de faptul că punerea deoparte numai a zecimii din toate veniturile mele în favoarea operilor bune reprezenta o sumă prea mică”.

În adevăr cele amintite mai sus merită un interes deosebit. Tânărul acesta era surâzător, fericit și cât se poate de binevoitor. În marele magazin a cărui gestiune o avea, și care nu era decât unul din depozitele Companiei, el era înconjurat de nenumărați slujbași. El avea în sarcină serviciul de export al produselor — produse cari acum sunt trimise în lumea întreagă, pe când până aci câțiva ani numai, acest produs era primit din străinătate, deoarece totdeauna se socotea că folosirea și fabricarea lui nu se putea face în America.

În această atmosferă de prosperitate și succes asigurat eu nu găsesc nimic care ar fi putut să apară în contradicție cu declarația că plata zecimii asigură între alte lucruri reușită și prosperitate. Dacă tânărul acesta nu putea contesta faptul, cu atât mai mult eu. Eu trebuie să recunosc încă, influența binefăcătoare ce se desprinde din contactul cu asemenea oameni cari cred în principiul bine întemeiat al zecimei.

Se povestește că Matthias Baldwin, unul dintre primii fondatori ai lucrărilor privitoare la locomotivă, avea obiceiul să pună la o parte a zecea parte din venitul Companiei pentru a fi întrebuințată în scopuri religioase și de educație. Cea mai mare parte din aceste sume astfel vărsate au folosit la educația negrilor. Dar

ajunse o vreme de criză financiară pentru Companie. Totuși Baldwin continuă în mod credincios să pună la o parte zecimea în ciuda insuficienței fondurilor.

„Acesta este plasamentul nostru cel mai sigur”, lămurea el tovarășilor săi.

Două importante fabrici în partea de răsărit a Statelor Unite sunt conduse de un partizan al zecimii, și anume de cel mai însemnat din orice loc: Thomas Kane. Bărbatul acesta a cheltuit timp de patruzeci de ani mii de dolari pentru a căuta să convingă pe semenii săi de faptul că păzirea zecimii aduce cu sine binecuvântări atât spirituale cât și materiale. El a publicat sub formă de broșură o mică anchetă făcută de el asupra acestui subiect, și aceasta a ajuns celebră acolo unde a pătruns. Ea se rezumă în următorii termeni: „Părerea mea personală este că Dumnezeu onorează binecuvântările materiale și spirituale ale acelor cari își consacră zecimile din veniturile lor pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Până acum nu am întâlnit nicio excepție. Dar tu?”

Se afirmă că timp de patruzeci de ani, în care vreme a circulat această broșură, dl. Kane, al cărui pseudonim era „Layman”, nu a primit niciun răspuns afirmativ la întrebarea sa.

În zilele noastre circulă credințele cele mai bizare, și ele sunt crezute. Lumea este plină de crezuri și de doctrine de tot felul. Dar cine poate osândi credința „plătitorilor zecimii?” Ea a dat dovezi.

Un studiu mai aprofundat al subiectului de care vorbim ne va dovedi lămurit că cele amintite de autorul articolului despre zecime apărut în ziarul australian nu sunt ceva străin sau extraordinar. Documente vechi dovedesc în adevăr că din vremurile cele mai îndepărtate ale istoriei o binecuvântare deosebită stătea asupra acelor cari onorau pe Cel Veșnic prin avutul lor.

A. V. A.

(Va urma)

Mielușeii și oițele turmei

Dacă este un lucru de mare valoare în Biserica lui Hristos, atunci acesta îl alcătuiește copiii ce se găsesc în ea. De aceea și Domnul, în însărcinarea pe care a dat-o lui Petru și prin el întregii Sale Biserici, a accentuat grija pe care trebuie să o avem chiar și față de cei mai micuți ai turmei. Noi avem răspundere înaintea lui Dumnezeu nu numai de cei mai în vârstă din Biserică, dar la fel și pentru cei micuți. Mielușeii și oițele au nevoie de îngrijire.

Ținându-se în seamă această mare răspundere, frații conducători s'au gândit ca începând cu primul trimestru al anului 1942 să introducem și noi „Clasa de leagăn” ce va cuprinde pe toți copiii dela vârsta de o zi până la patru ani, cum și clasa „juniorilor”, cuprinzând pe copiii dela opt la doisprezece ani.

Pentru „Clasa de Leagăn” se vor tipări anumite cărți de membru, speciale pentru ei iar în „Gazeta Slujbașilor” vor apare îndrumări în legătură cu această ramură. Până la timpul când copilul poate fi adus în adunare, părinții vor ține loc de instructori completând raportul de prezență al elevului, având grijă de colectă și ținând în seamă ca încă din primele zile să formeze în copil obiceiul sfințirii zilei Domnului.

De îndată ce copilul va începe să priceapă, aceasta chiar înainte de un an, părinții vor căuta să înceapă a spune copilașului câte o învățătură biblică într'un chip potrivit lor, conformându-se celor arătate în „Gazeta Slujbașilor” pentru ramura „Clasa de Leagăn”. Dirigintele acestei clase va avea grijă ca să viziteze aceste „Clase de Leagăn” din familie, observând ca de îndată ce va fi cu putință, copilul să fie adus în adunare în Clasa respectivă.

De asemenea, tot în „Gazeta Slujbașilor” va începe să apară lecțiuni speciale pentru „Clasa juniorilor”, cari de aci înainte nu vor mai învăța aceleași lecțiuni

cu clasa primară, și ale căror lecțiuni sunt publicate în „Lecțiuni pentru copii”.

Deci de aci înainte vom avea următoarele diviziuni ale școlii de Sabat în Uniunea Română:

Clasa de Leagăn: copiii sub patru ani.

Grădina de copii: copiii dela patru la opt ani.

Primară: copiii dela opt la unsprezece ani.

Juniori: băieții și fetele dela unsprezece la cincisprezece ani.

Tineret și adulți: dela cincisprezece ani în sus.

Rugăm stăruitor pe frații predicatori cum și pe diriginții Școlii de Sabat a lua la inimă și aceste noi ramuri ale școlii de Sabat și a le sprijini tot cu atâta râvnă ca și pe celelalte, spre binele și creșterea spirituală a mielușeilor și oițelor turmei lui Hristos, comoara Bisericii Sale.

V. Florescu

Morți pentru Patrie

Ici și colo ne vine câte o veste că dintre iubiții noștri frați Adventiști de ziua Șaptea cari au fost mobilizați, unii ar fi căzut pe câmpul de luptă. Însă nu am primit nimic precis. De aceea rugăm familiile și Comunitățile cari au avut asemenea cazuri de membri cari au murit în războiul acesta să ne trimeată informațiuni precise cum și fotografia scumpilor noștri frați, pentru a le publica la locul de onoare în Curierul Misionar.

Redacția.

ANUNȚURI

Caut mecanic pentru a conduce motor la mașini lână și bumbac. Adresați-vă: Anghel Roman, Com. Traian, Jud. Teleorman.

Caut serviciu de șofer cu Sâmbăta liberă, nemobilizabil, fiind ctg. 1943. Blănaru Pavel, Str. Dima Costinescu No 14, Piatra Neamț.

Se caută fete între 15 și 16 ani ca ucenice într'un atelier de tricotate. Sâmbăta liberă. Se va adresa: Druma Gh. Ciurea, Com. Dobrotinet Jud. Olt.

Gimnaziul Industrial de Fete „București”.

Cu plăcere cetisem pe când mă aflam mobilizat la Chișinău că Domnul a ajutat să începă cursurile la Gimnaziul Industrial de Fete „București”. Cu interes am privit și la fotografia făcută cu prilejul începerii cursului pentru anul acesta școlar. Multe rugăciuni am înălțat noi Adventiștii de Ziua Șaptea până să vedem acest modest început, dar și mai multe rugăciuni, și chiar mai multe osteneli trebuie să depunem noi cu toții pentru ca să facem să se întărească și să crească această sfântă școală.

Școlile noastre sunt cetăți de scăpare pentru tineretul nostru pe care lumea și agenții celui rău îi atrage cu dorința de a-i câștiga și absorbi. Nicio osteneală, nicio cheltuială nu vor fi prea mari dacă putem să ajutăm tineretului în nobila lui luptă pentru mântuire. Am avut plăcerea să văd că școala aceasta chiar începe să dea un bun rod. O fiică, elevă aci, scria tatălui ei: „Simt că mă apropii mai mult de Dumnezeu. Orele de religie sunt cele mai plăcute pentru mine”. Și așa trebuie să fie pentru oricare dintre elevele acestei școli.

Chiar astăzi când scriu aceste rânduri, și când sunt și eu în apropiere, doi părinți au venit la București să-și înscrie fetele la această școală. Lucrul acesta e o bucurie și pentru profesoare și pentru eleve. Citeam pe fața lor bucuria că vor avea și mai multe eleve și mai multe colege. Dar bucurie trebuie să fie și Sus, căci o școală creștină este un atelier al Domnului Hristos unde se pot face nobile lucrări și prefaceri de caracter. Cred că încă nu e prea târziu, pentru părinții cari au posibilitatea, să-și aducă fiicele lor la Gimnaziul acesta. Bucuriile lor că și-au făcut partea de lucru va fi mare, iar bucuria că au făcut un lucru bun va fi și mai mare.

Să nu neglijăm de a ne ruga și a lucra. Să ne rugăm pentru profesoare și eleve și să ne dăm osteneala de a face față nevoilor

lucrării de educație în fiecare săptămână, făcând să sporească fondul de educație prin contribuțiile noastre pline de iubire.

Cine este astăzi părtaș cu Domnul Hristos la osteneli va fi mâine părtaș cu El la bucurii.

D. Florea

Bucuria lucrului

A trecut doar o lună de când Gimnaziul Industrial de Fete „București” și-a început cursurile, și planurile frumoase cari animase în primele zile de școală pe toți cari aveau un ochiu deschis și o inimă pentru această instituție încep să se înfăptuiască.

Incepând dela corpul profesoral și apoi sfârșind cu fiecă elevă, în întreg Gimnaziul se vede o muncă și o râvnă demnă de sacrificiile mari ce s'au făcut și încă se mai fac.

În curând vom avea bucuria de a vedea prezentate în cadrul unei expoziții a Gimnaziului, lucrările ce au fost executate cu atâta măiestrie de elevele diferitelor secțiuni de sub conducerea neobosită a surorilor profesoare cari nu-și pun la socoteală orele de muncă încordată depusă în afara programului școlar, cu singura dorință de a veni în ajutorul elevelor pe cât mai mult cu putință.

Neîntrecut de frumoase sunt lucrările executate de clasa de broderie și țesătură națională de sub conducerea soriei profesoare Maria Ionescu, și nu mai pe jos stau modelele și tot ce au executat elevele clasei de lingerie și croitorie de sub conducerea soriei profesoare Coralia Niculescu. În fiecă șervețel lucrat ales, pe fiecă batistă executată cu multă artă, apoi fiecă șorțuleț croit și lucrat cu mult gust și mult frumoasele semne de carte, se poate vedea râvna ce însuflețește această școală superioară de fete.

Voi părinților cari vă găsiți departe de copilele voastre, fiți siguri că fiecă zi dovedește noi progrese în fetele voastre și că sacrificiile pe cari le faceți vor fi însoțite de binecuvântările cele mai mari. Lucrările executate de

fiicele voastre vor încânta ochiul vizitatorilor expoziției ce se va deschide în curând. Dar nu trebuie să uit că parte din lucrurile ce urmează a fi puse în vânzare la expoziție au și fost reținute și deci vândute, cu toate că încă nici nu sunt terminate, o dovadă despre valoarea lucrului executat în atelierul Gimnaziului Industrial de Fete „București”.

Dar să nu uităm, că pentru prosperarea tot mai mult a acestei școli este de nevoie a fi sprijinită cu rugăciunile noastre, cum și cu tot ce putem.

V. Florescu

Ziua Colportajului

1 Noembrie 1941

Către predicatori, lucrători, și slujbașii lucrării misionare, — Buna reușită a programului de față depinde în cea mai mare parte de interesul pe cari îl veți avea pentru lucrarea numită de Dumnezeu cea mai nobilă dintre toate ramurile de lucrare misionară.

Avem în cărțile noastre exact solia pentru timpul de față. Niciodată oamenii nu au fost mai însetați după adevăr ca în aceste zile. Acum mai mult ca oricând Domnul are nevoie de o mare oștire de tineri consacrați

permanent acestei lucrări. Vă rugăm să faceți apel cu această ocazie în Comunitățile dvs la tinerii cei mai destoinici, ca să se hotărască a face această lucrare. Ne veți da apoi adresele lor. De asemenea, fiind singura ocazie într'un an când putem dovedi iubirea noastră față de cei cari prin multe greutăți fac această lucrare, să facem o cât mai bogată colectă pentru nevoile acestei lucrări în fiecare Comunitate. Această colectă o veți trimite la Conferință cu specificarea necesară.

Cărțile în planul lui Dumnezeu

Un plan mai dinainte rânduit

1. Ce lucrare a fost prezisă pentru întoarcerea oamenilor la Dumnezeu în zilele din urmă? Ieremia 16, 15.

2. Cum spune Dumnezeu că va curge învățătura și Cuvântul Său? Deut. 32, 2. Cuvintele „ca ploaia să curgă” și „ca roua să cadă” din versetul doi preînchipue un mijloc care să fie întrebuințat spre a iuți înmulțirea cunoștinții și ușurința comunicației. Această profecie s'a împlinit întocmai prin ușurința tipăriturii, cu toate că ea mai cuprinde și multe alte mijloace de a face o lucrare repede pe pământ. Măreția întregului plan, precum și împlinirea lui aparține lui Dumnezeu, fiind expresia unui plan divin făcut după găsirea cu cale a celui veșnic, și făcut cunoscut profetilor.

3. Cum este simbolizată vestirea întreitei solii către toate popoarele? Apoc. 14, 6. Ingerul care zboară închipue mijloacele cele rapide prin care va fi dusă

solia Evangheliei la toate popoarele.

Importanța acestei lucrări

1. Care este importanța îndrumării cărților noastre către popor? „Dacă este o lucrare importantă, atunci de sigur este aceea de a face drum tipăriturilor noastre către popor, ca prin acestea poporul să fie îndemnat să cerceteze Sfânta Scriptură” — „Colportorul ca Evanghelist”, p. 110.

2. Este răspândirea publicațiilor o lucrare misionară? „Colportajul dacă este săvârșit cum trebuie este o lucrare misionară de primul rang și una din cele mai bune metode din câte există, spre a prezenta omenirii importante adevăruri din prezent”. — „Colportorul ca Evanghelist”, pag. 3.

3. Există o altă lucrare mai înaltă decât răspândirea publicațiilor? „Nu există nicio altă lucrare mai înaltă decât colportajul Evangheliei, căci acesta cuprinde în sine, îndeplinirea celor mai alese datorii morale”. — Idem, pag. 33.

Solii

1. Ce spune Isaia cu privire la cei cari răspândesc frumoasele vești ale mântuirii? Isaia 52, 7. Nu totdeauna picioarele celor ce urcă munții ca să ducă veștile cele bune sunt frumoase. Dar frumoasă este în adevăr vestea cea bună pe care ei o duc în cărțile lor. În foarte multe cazuri totuși cei cari au primit solia mântuirii pe calea aceasta au văzut în solii aceștia pe îngerii lui Dumnezeu.

2. Care este poziția colportorului înțelept, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr? „Colportorul înțelept, temător de Dumnezeu și iubitor de adevăr, trebuie să i se dea toată atențiunea, căci el primește în acest caz o poziție egală în valoare cu a unui predicator al Evangheliei”. — Idem pag. 18.

3. Cine îi va însoți pe ei la lucru?

„Aceștia cari sunt renăscuți, cari sunt voioși a se lăsa conduși de Spiritul Sfânt, și de a săvârși, în numele lui Hristos, ceea ce pot săvârși, aceia cari lucrează ca și cum ar vedea că tot cerul îi observă, vor fi însoțiți în lucrul lor, instruiți de îngeri sfinți, cari pășesc mai dinainte în casele oamenilor pregătindu-le astfel calea”. — Idem, pag. 15.

Invitația lui Dumnezeu

1. La ce sunt invitați să se adauge cei ce sunt gata de sacrificiu?

„Ridicați steagul și faceți ca cei ce se leapădă de ei înșiși; cei gata de sacrificiu, cei cari iubesc pe Dumnezeu și pe oameni, să se adauge la oastea lucrătorilor”. — Idem, pag. 79.

2. Totul în univers invită pe aceia cari cunosc adevărul să se consacre din toată inima pentru vestirea adevărului așa cum le-a fost făcut cunoscut în întreita solie îngerească. Ceea ce auzim și vedem ne chiamă la datorie. Lucrarea puterilor diavolești îndeamnă pe fiecare creștin să stea

la postul lui". — „Mărturii, vol. 2, pag. 30.

3. Ce chemare adresează Domnul în deosebi celor tineri?

Domnul chiamă tineri și tinere să lucreze ca evangheliști și colportori, să facă lucrare din casă în casă în locurile în cari adevărul nu a fost auzit. El vorbește tinerilor noștri zicând; „Și voi nu

sunteți ai voștri înșivă? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în Duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu. Aceia cari vor ieși la lucru sub conducerea lui Dumnezeu vor fi binecuvântați în chip minunat". — „Solii pentru tineret", pag. 168.

N. Gheorghită

A fi la înălțimea chemării

„Veți primi o putere". Fapte 1, 8. Domnul ne-a făgăduit putere, dacă mergem să-L mărturisim. Dacă suntem fără putere, atunci vina nu este decât de partea noastră. Puterea lui Dumnezeu stă la dispoziția fiecăruia. Trebuie să ne-o însușim. Puterea lui Hristos este mai mare decât a naturii. Niciun medic nu este atât de experimentat, niciun comerciant atât de înțelept, niciun ins de natură omenească, atât de capabil și talentat, ca El, Domnul vieții.

„Veți primi o putere", a zis Isus. Pentru care scop trebuia să se folosească această putere? Mai întâi și întâi primim putere dela Domnul pentru viață. Inchipuiți-vă cei trei tovarăși ai lui Daniel fără putere dela Dumnezeu. Ce ar fi putut face fără de această putere? Ce ar fi putut face singuri împotriva regelui din Babilon? Ce ar fi putut face când erau expuși flăcărilor cuptorului?

Anumite lucruri nu putem săvârși singuri. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu este posibil să facem ceea ce ne pare imposibil. Acesta a fost cazul și la Șadrach, Meșach și Abed Nego. Nu știau ce este frica atunci când au fost amenințați că vor fi aruncați în cuptor, ci erau în stare să spună: „Dumnezeul nostru poate să ne scoată din cuptorul aprins". Au avut încredere în puterea lui Dumnezeu.

Același lucru se poate spune și despre apostolul Pavel. El declarase: „Pot totul în Hristos, care mă întărește". „Și trăiesc, . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos

trăiește în mine". Pavel vrea să spună că, Pavel cel vechiu, slab și fără de ajutor nu mai există. Nu mai avea nicio încredere în propriile sale puteri, căci făcuse experiență, că-i este imposibil să devină singur tare. El lua puterea sa din puterea lui Hristos și depindea în toate de El.

„Aci stau, Dumnezeu să mă ajute", a strigat Martin Luther. Inchis și părăsit, găsea putere și liberare sufletească prin prezența lui Dumnezeu în lăuntrul său. El și toți ceilalți bărbați credincioși au primit puterea lor spre viață dela Dumnezeu. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s'ar sguđu pământul Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeu este un turn de scăpare pentru noi". Ps. 46, 1. 2. 7.

„Veți primi o putere", a zis Isus. În El este puterea, cu care putem întâmpina orice nevoie, orice ispită, orice îndoială, orice frică și orice încercare. Vă sfătuim să faceți uz de această putere. Puteți trăi în puterea lui Dumnezeu, dacă vreți. Vă stă la dispoziție, dacă o cereți.

Ne dă putere să mărturisim despre El. Hristos Cel Inviat spunea ucenicilor timizi, fricoși, nesiguri: „Veți primi o putere" și „Imi veți fi martori". Fără această putere n'ar fi putut mărturisi cu efect pe Isus. Cu toate că credeau și fusese instruiți de Isus, ar fi fost martori slabi. Au avut nevoie de o putere, și Isus le arăta drumul spre acea putere. Această

cale spre putere a fost rugăciunea și consacrarea personală. Și din „odaia de sus" porneau în câmp bărbați noi cu puteri noi și cu curaj nou de mărturisire. Cu toate că mulți le erau dușmani, bătându-și joc de ei, acești apostoli țineau sus făclia arzândă a lui Hristos.

Noi, ca Adventiști de Ziua Șaptea, trebuie să trecem prin aceeași experiență ca și apostolii primei Biserici, pentru a aduce oamenilor lumina adevărului acestor zile din urmă. Pentru noi este o mare încurajare constatând că, mulți dintre membrii noștri sunt la înălțimea chemării.

În timpul unei ore de experiențe, pe care am avut-o într'una din Comunitățile noastre, mulți membri mărturiseau cum vorbise Domnul inimilor lor îndemnându-i să părăsească posturi bune în lume pentru a câștiga suflete pentru Hristos. Între aceștia era și un bărbat, care fusese directorul unui mare magazin. Astăzi omul acesta a consacrat viața sa lucrării de colportaj. Acesta intrând într'o casă, prezentă stăpânului o serie de cărți în valoare de 7.000 lei. Stăpânul casei fu mult impresionat de conținutul lor, dar ținu ca și soția sa să le vadă, și asupra sa aceste cărți făcură de asemenea o impresie bună. Cu lacrimi în ochi spunea: „În venirea Dvs recunosc o ascultare a rugăciunii mele. De luni de zile am rugat pe Dumnezeu să-mi arate cum pot înțelege Sfânta Scriptură, și acuma ați venit pentru a-mi aduce tocmai acele cărți de cari am nevoie". Comandă numaidecât toată seria dând un acout de 2.000 lei.

După aceea se sculă un alt bărbat din adunare. Activase mai mult timp la o fabrică de motoare. Născându-se în el dorința de a se consacra lucrării de răspândire a literaturii, prezentă marilor săi hotărîrea sa de a nu mai activa în fabrică, pentru a putea intra în lucrarea Domnului. Ei încercară să-l convingă că face o mare greșeală, făcându-i propunerea să ia concediu de 30 zile în loc să plece definitiv. E-

rau convinși că, după terminarea celor 30 de zile se va întoarce la fabrică. Acest frate ridicându-se să mărturisească, spuse: „Timpul de probă de 30 zile se termină astăzi. Ieri am luat hotărîrea de a continua activitatea mea în serviciul de răspândire de literatură fără a mă mai întoarce la fabrica mea de motoare“.

Un al treilea frate se sculă din adunare pentru a raporta despre intențiile sale. Ne întrebam cam ce ar putea să fie. Fusese lucrătorul experimentat și plin de încredere al unei firme. Leafa era destul de mare, având și Sâmbăta liber, dar simțea în inima sa povara de a duce altora adevărul. Astăzi activează plin de bucurie în lucrarea cea frumoasă de colportaj, răspândind solia pentru zilele din urmă la semenii săi.

Un al patrulea frate se sculă povestind cum l-a chemat Dumnezeu să semene sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți spuneau că acest frate a sacrificat postul său bun pentru a putea lucra pentru Dumnezeu. Dar el nu considera niciodată această sacrificiu. Este unul dintre colportorii noștri cei mai de seamă și are acum de gând să ajute unor membri laici să răspândească literatura noastră și să avertizeze omenirea.

Experiențe asemănătoare ar putea fi raportate din mai multe alte locuri. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru armata cea mare de colportori, care numără astăzi peste 3.000. Dar când ținem seamă de schimbările actuale și rezezi ale situației lumii, știm că ceasul a sosit. Alocurea oamenilor din jurul nostru ne întrebă: „Ce vor să spună toate aceste lucruri?“ Răspunsul îl pot găsi în scrierile noastre. Nu este aceasta chemarea ceasului, la care ar trebui să răspundă sute și mii de membri credincioși, înrolându-se în rândurile celorlalți evangheliști de cărți, pentru a săvârși în timpul acesta, care ne-o cere, o mare lucrare pentru Dumnezeu?!

„Veți primi o putere“. Fiți buni martori despre puterea lui

Dumnezeu. Fie ca mulți să se simtă îndemnați de Duhul lui Dumnezeu, pe care El îl lasă din

mila Sa să lucreze asupra inimilor noastre, să se ridice și să zică: „Iată-mă, trimete-mă!“.

Un timp ca acesta

Lumea a ajuns într'o epocă în care se va decide soarta multora. Dar Dumnezeu a pregătit pe poporul Său tocmai pentru un timp ca acesta. Ce bucurie și ce fericire ar trebui să umple inimile noastre, deoarece cunoaștem această solie. Ce mângâiere în acest ceas de luptă și vijelii, de a ști că avem o ancoră sigură și nesdruncinabilă, care ne va sprijini în orice moment critic.

Milioane de oameni se găsesc astăzi pe câmpul de luptă. Ei suferă și mor cu miile. Ei își îndeplinesc datoria de buni ostași. Cât de mare e sacrificiul lor! Dar și biserica este angajată într'un conflict grozav cu puterile răului. De șase mii de ani, continuă acest războiu. În curând lupta va fi încheiată și biruința este sigură.

Una din armele puternice pe care Dumnezeu ni le-a pus în mâini, sunt scrierile. Deși lucrează aproape fără șgomot, această

armă nu este mai puțin eficace. Ori unde se duc cărțile și revistele noastre, fac prieteni și câștigă suflete. Ele nu au nevoie de nimic altceva decât de oameni cari să le răspândească. În acest timp când fiecare se întreabă ce să însemne aceste lucruri, noi ar trebui să răspândim literatura noastră. Cărțile și revistele noastre dau răspuns la toate aceste întrebări.

În timp ce oamenii vor să cunoască însemnătatea acestor evenimente cari au loc în lume, am putea vedea un mare progres în lucrarea noastră de colportaj. Pentru o vreme ca aceasta, avem nevoie de spiritul acestui vechi soldat al crucei — apostolul Pavel. De câte ori n'a fost izgonit, dar niciodată abătut; de câte ori bătut, dar niciodată descurajat; de câte ori naufragiat, dar sprijinându-se totdeauna de Ancora sa. Ce exemplu pentru fiecare lucrător!

Exemple și ilustrații

**Nu vă lipsiți de această experiență!
Luminați aceste vremuri neobișnuite!**

Acum câteva zile am făcut în biroul nostru o experiență interesantă. Un străin telefonă cerându-ne dacă mai avem un exemplar din „Marea Luptă“. Dacă aveți, zicea el, avea să vină cu o mașină până la noi ca s'o ia. El o cetise cu mulți ani în urmă, și știa că cuprindea pasagii ce dădeau lumină asupra acestor vremuri neobișnuite și turburi.

Dar din nefericire, comunicația a fost întreruptă și credeam că am pierdut orice legătură cu acest domn. Iată, însă câteva zile după aceea ne pomenirăm cu domnul acela în birou; era un bărbat înalt, în uniformă de ofițer de marină. Venise să ia cartea, și

dorea cu orice preț s'o aibă.

Când i-am spus că nu mai avem niciun exemplar s'a întristat. Ne-a spus că peste puțin timp va trebui să plece din regiunea aceasta și ne-a rugat să-i facem acest serviciu, să-i procurăm un exemplar. Si ce bucuros și fericit a fost când la urmă i-am găsit una, veche, în biblioteca unui frate. După ce plăti cu bucurie prețul cerut, a plecat, fericit că-și găsisse cartea prețioasă.

Lucru ciudat! Tot cam în același timp, am primit o scrisoare dela un alt căpitan din Marina Regală de Războiu. Acesta, după cum ne scrisese el, era interesat de lucrarea noastră încă de mulți ani,

de când vizitase insula Pitcairn.
O Pitcairn!

Și el primise de asemenea o mulțime de binecuvântări dintr'o cărticică ce i-o oferise un oarecare. Această carte era „Calea că-

tre Hristos“. Și acum el ne ruga să-i trimitem un exemplar.

Am trimis îndată micul volum, și apoi ofițerul comandă o carte ce vorbea despre Sâmbătă și despre darul profeției. Mai comandă

și un alt exemplar din „Calea către Hristos“ pentru soția lui. Acum el răspândește sute de exemplare din „Calea către Hristos“. Dumnezeu să binecuvinteze și să facă din el un ucenic al Său!

Rezultatul examenului M. V. din 1941

Conferința Oltenia

Județul Mehedinți

Com. Turnu Severin

1. Dumitru Irod	9.80
2. Ștefan V. Popescu	9.50
3. Olga Irod	9
4. Mihail Putinichici	9
5. Nicolae Tutunaru	9
6. Gheoghe Burciu	8.80

Com. Pungina

1. Marița I. Vlad	9.50
2. Corneliu Beșliv	9.50
3. Anastasia Beșliu	9.50
4. Mitana A. Beșliu	8.80
5. Ecaterina Drinceanu	8.80
6. Petre Drinceanu	8.80

Com. Jiana Mare

1. Gheorghe D. Gâstoi	7.50
2. Elisabeta G. Gâstoi	6

Județul Romanați

Com. Piatra Olt

1. Vlad Tudor	9
2. Nicolae M. Irimescu	9

3. Petre D. Stoiu	8.80
4. Marin C. Paucea	8.80
5. Constantin Filișanu	8.50

Com. Băleasa

1. Constantin Trașcă	8.80
2. Afașu C. Ciovică	8.50
3. Florica C. Ciovică	8.50
4. Călin C. Ciovică	8.50
5. Debora Trașcă	8
6. Alexandrina Gh. Petcu	8
7. Constantin I. Duică	8
8. Maria C. Ene	7
9. Elena Trașcă	7
10. Ioana C. Vălăleanu	6.50

Com. Vulpeni

1. Ion C. Brăderiu	8
2. Ion V. Rune	8

Județul Râmnicul Vâlcea

Com. Sintești

1. Beniamin I. Dumitrescu	8.50
2. Ioan C. Dumitrescu	8.50
3. Petru Edu	8.50
4. Gheorghe Edu	8.50

5. Alexandrina P. Edu	8
6. Ioan Păunescu	7.50
7. Elena S. Edu	7
8. E. Samoță	7
9. Dumitru G. Boboc	7
10. Constantin Tătaru	7
11. Elena I. Burtea	6.80
12. Vasile Broizon	6.80
13. Gheorghe D. Somoțu	6.50

Județul Olt

Com. Văleni

1. Elie Iscru	8
2. Grigore R. Constantina	7
3. Marioara Ene Dârnea	7
4. Ion Ene Dârnea	7
5. Tita I. Stoica	7
6. Mihai Caletescu	7

Județul Dolj

Com. Leamnea de sus

1. Sevastița Toma	9.50
2. Constantina Toma	9.50
3. Maria I. Caracileanu	9
4. Ionel C. Bălă	9
5. Mița M. Tudor	8.80

„Deschide-mi ochii“.

Rugăciune pentru o viziune mai clară

„O, Doamne deschide-mi ochii. Vindecă-mă de orbire, pentru ca privirea mea să străbată clădirile orașului și să găsească sufletele cari sunt în lăuntru lor; și să pătrundă dincolo de întunecimea materialismului, în lumina lucrurilor spirituale; dincolo de aspra realitate în lumea lucrurilor invizibile, veșnice și strălucite.

„Tot ceea ce mă înconjoară sunt piedeci cari răpesc vederii omului vastele orizonturi. Dă ochilor mei puterea razelor X pentru a putea pătrunde cu privirea, puterea telescopului pentru a putea vedea departe.

„Fă ca să văd, dincolo de satisfacția trecătoare a urii, bucuria eternă a iertării.

„Fă ca să văd, dincolo de pofță, plăcerea controlului personal.

„Fă ca să văd, dincolo de lăcomie, bucuria plăcută de a da; dincolo de aur, comorile mulțumirii.

„Mărește orizontul meu. Dă-mi o inimă generoasă.

„Fă ca să nu-mi iubesc mai puțin soția pe care am ales-o, dar ca prin ea să iubesc bunul trai sau prosperitatea tuturor femeilor. În afară de proprii mei copii mai sunt și alții în număr nenumărat, fă ca să-i observ, ca să mă străduiesc și pentru ei.

„Fă ca dincolo de mândria oarbă să văd umilința sănătoasă și radioasă.

„Fă ca dincolo de profit să descopăr utilitatea; dincolo de succes aprobarea conștiinței mele; dincolo de pasiune, echilibru; dincolo de dorința inimii melc, lumina renunțării; dincolo de strălucirea trecătoare a puterii, frumusețea dăinuitoare a servirii; dincolo de desvoltarea respingătoare și funestă a eului, parfumul și florile desinteresării.

„Smulge vieța mea din groapa cea strâmtă și pune-o pe un munte ridicat. Vreau să văd, să văd, și să nu mai fiu mereu prizo-

(Urmare la pag. 16)

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 1 Noembrie, 1941

Subiect: Vizitați pe bolnavi.

„Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți”. Matei 25, 36. Acestea sunt cuvintele pe cari le va rosti Regele cerurilor la despărțirea finală a dreptilor de cei nelegiuiți, când soarta veșnică a fiecăruia va fi fost sigilată. Dar acei cari sunt primiți cu plăcere de Maestru rămân mirați. Li se pare că se face o greșeală, deoarece, din cele ce își amintesc ei, Isus n'a fost niciodată bolnav, și ei niciodată n'au avut ocazia să-L viziteze în asemenea împrejurări. De aceea ei îl întreabă, cu oarecare neîncredere: „Doamne, când Te-am văzut noi bolnav, . . . și am venit la Tine?” Răspunsul este dat imediat și pozitiv; nu este nicio greșeală: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. Vers. 40. Isus a cunoscut toate greutățile, toate înfrustrările, toate durerile întregii familii omenești; nu există nicio experiență a oamenilor care să nu-L fie cunoscută. Astăzi, chiar din locurile cerești, El are milă față de infirmitățile omenești, și privește ca să vadă care din copiii Săi mântuiți și prea iubiți îndeplinesc serviciul în locul Său pe lângă cei bolnavi și cei suferinzi.

A vizita pe bolnavi este un serviciu ce ni se cere din partea Mântuitorului, și nu va exista niciodată aci pe pământ vreun timp în care să nu se prezinte ocazia. Apoi trebuie să se țină seamă cu atenție și rugăciune de tot ceea ce se cere pentru îndeplinirea acestui serviciu. Nimeni n'ar trebui să viziteze pe bolnavi până ce nu s'a pregătit mai dinainte cu curaj, bucurie, bună dispoziție, dăruite dela tronul harului. Persoana care face vizite la bolnavi trebuie să fie oglinda care să reflecteze iubirea și compătimirea Marelui Medic; trebuie să „întărească cu cuvântul pe cel abătut”; trebuie să ducă vestea cea bună a liberării de păcat și de pedeapsa sa grozavă, și să facă să încolțească în inimile descurajate, speranța.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 8 Noembrie, 1941

Subiect: De ce să completăm rapoartele?

Scopul principal și mereu actual

al mișcării de evanghelizare laică este acesta: „Fiecare membru al bisericii un lucrător, și fiecare membru o persoană care să completeze raportul”. A menține acest ideal înalt pare uneori cu neputință, căci, până în prezent, acest ideal n'a fost atins cu desăvârșire. Totuși, aceasta e o țintă nobilă, și care nu trebuie niciodată părăsită. Noi am reușit până acum mai ușor să angajăm pe fiecare membru al bisericii la lucrul misionar, decât să facem pe acești membri să-și completeze în mod conștiincios și credincios raportul.

În lucrul nostru pentru Dumnezeu este nevoie de ordine și de metodă. Într'adevăr există „o carte scrisă în ceruri”, în care nu figurează nici treceri cu vederea, nici greșeli, în care este înregistrată fiecare ocazie neglijată de a lucra pentru Dumnezeu, și în care „fiecare faptă făcută din iubire, orice cuvânt plăcut, orice rugăciune pentru cei suferinzi și descurajați, este însemnată înaintea tronului veșnic, și înscrisă în cartea nepieritoare a cerurilor”; dar, este însemnată de asemenea și necredințioșia în datoria de a procura secretarului lucrării misionare rapoarte regulate.

Deci, astăzi este nevoie mai mult ca oricând înainte ca „fiecare membru al bisericii să fie un misionar, și ca fiecare membru al bisericii să completeze regulat un raport”.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 15 Noembrie, 1941

Subiect: Experiințe misionare

Să ne oprim o clipă să admirăm scena care-l așteaptă pe câștigătorul de suflete atunci când va începe veșnicia. Spiritul Profetiei descrie această scenă în următorii termeni:

„Cei răscumparați vor recunoaște pe aceia cari le-au îndreptat atenția către Mântuitorul glorificat. Ce întâlnire binecuvântată! „Eram un păcătos”, va zice unul, „fără Dumnezeu și fără nicio speranță în lume; și tu ai venit la mine, mi-ai arătat pe Mântuitorul cel scump, ca fiind singura mea nădejde. Și eu am crezut în El. M'am pocăit de păcatele mele, și acum pot să locuiesc împreună cu sfinții Săi în locurile cerești în Isus Hristos”. . . . Alții își vor exprima recunoștința față de cei cari au hrănit pe cei flămânzi și au îmbrăcat pe cei goi. „Când desnădejdea îmi lega inima în necredință, Domnul te-a tri-

mes la mine”, vor zice ei, pentru a-mi vorbi de nădejde și mângâiere. D-ta mi-ai adus hrană pentru a îngriji de nevoile mele fizice, și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, făcându-mă să-mi dau seama de lipsurile mele spirituale. Te-ai purtat cu mine ca și un frate”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 518.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 22 Noembrie, 1941

Subiect: Apel pentru organizare și înaintare

Fratele W. H. Branson face următoarea declarație importantă: „Alături de organizația propriu zisă, lucrarea care constă în organizarea bisericii cu scopul de a pune pe fiecare membru la lucru, este problema cea mai importantă ce se prezintă acestei denominațiuni”. Această problemă cere o conducere chibzuită și pricepută, și o supraveghere și chibzuire continuă.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost organizată cu scop misionar; de asemenea, Domnul dorește ca toți membrii bisericii să conlucreze la stabilirea și punerea în practică a planurilor prin cari mari și mici, bogați și săraci, să poată ajunge la cunoștința adevărului”. — „Mărturii”, vol. 2, p. 296, ed. franceză.

„Timpul e scurt”, zice o altă avertizare; „forțele noastre trebuie organizate în vederea unei lucrări mai întinse”. — „Mărturii”, vol. 9 p. 27, ed. franceză.

Să se spună o experiență misionară.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 29 Noembrie, 1941

Subiect: Rapoartele șefilor de grupe misionare

Pentru succesul programului misionar este bine ca șefii de grupe să-și ia din când în când timp să facă un raport sau să ceară membrilor din grupele lor să povestească câteva experiențe. În timpul minutelor misionare, șeful grupei să vorbească de ceea ce s'a săvârșit prin eforturile membrilor săi. La fel și societatea Tabita poate prezenta un raport interesant și încurajator: poate aminti de inimile mângâiate prin faptele de bunătate, de inimile binecuvântate și apropiate mai mult de împărăția cerurilor prin serviciul creștin făcut cu iubire. Apoi Clasa de Biblie sau cei cari țin lecturi biblice ar trebui să arate cum Se servește Dumnezeu de ei.

ÎNTRU CE ÎN MICUȚI

CURAJ ȘI CINSTE

Aproape de revărsarea Rinului, în Olanda, trăia în 1686 un amiral, care cunoștea marea tot atât de bine cum un general își cunoaște câmpul său de bătaie. Acest amiral, a cărui amintire este cinstită de orice Olandez adevărat, se numea Michail Adrianszoon de Ruiter. Se născuse la Wliessinger în 1607. Părinții săi erau oameni săraci. Ei voiau să-l învețe o meserie, dar Michail nu dorea altceva decât marea și ardea de nerăbdare de a se aventura pe întinsul ei.

Se imbarcă deci pe un vas care făcea negoț cu Marocul. Insuși negustorul se urcă pe puntea corăbiei și observă în curând nu numai că Ruiter îi era folositor, dar că era un om de toată încrederea. Astfel îi încredință lucruri ce nu avea obiceiul să le încredințeze unui simplu marinar.

Intr'o zi, în apropierea marelui târg din Maroc, negustorul căzu așa de greu bolnav, că-i fu cu neputință să se ducă în Africa. El hotărî deci să încredințeze lui Ruiter încercătura corăbiei sale. Chemă la el pe tânăr și-i zise: „Michail, tu vezi în ce situație mă gădesc! Eu nu mă pot duce în Maroc și căpitanul meu e bătrân. Ce mă sfătuești să fac?”

— Trimeteți un om de încredere, Mijnheer, răspuse Ruiter.

— Ideea e bună, răspuse negustorul, dar pe cine să trimet?

— D-voastră trebuie să știți mai bine ca mine, Mijnheer.

— E o afacere importantă.

— Știu, răspuse Ruiter.

— Ascultă, continuă negustorul. Tu trebuie să iei asupra-ți această răspundere. Ai să-mi fii tu locul. Primești?

Așa se și făcu. Ruiter primi

uniforma și semnul potrivit rangului său. Care nu fu mirarea mateloților când văzură că se suie pe bord tânărul lor tovarăș. Dar ei își ziseră că negustorul a știut să-și aleagă omul, iar faptele întăriră în curând presupunerea lor.

Corabia își luă sborul spre Maroc. Ajungând în piața târgului, Ruiter își întinse marfa, care se compunea din stoffe fine de lână. Pe atunci Marocul era guvernat de un Beiu despot. Avera și vieața tuturor supușilor și străinilor ce veneau în țară pentru negoț cu mărfuri, era în mâna sa. El nu cunoștea dreptatea și în fața sa nimeni nu era sigur de vieață.

Intr'o dimineață, însuși Beiu, întovărășit de o mare suită de curteni, trecând pe acolo, se opri înaintea barăcii lui Ruiter. Cercetând mărfurile, remarcă o bucată de stofă de calitate superioară, ce-i plăcu mult.

— Cât costă? întrebă el.

Ruiter îi spuse prețul pe care îl fixase stăpânul său. Beiu îi oferi pe jumătate.

— Imi pare rău că trebuie să vă refuz, spuse Ruiter; dar eu v'am spus exact prețul stoffei, așa cum a fost fixat de stăpânul meu. Eu nu am căutat să vă înșel mărinind prețul. Nu stă în putința mea să-l scad; eu nu sunt decât servitorul stăpânului meu.

Tânărul avea toată dreptatea; dar dreptatea era necunoscută în Maroc. Toți martorii acestei scene, afară de Ruiter, fură apucați de spaimă văzând mânia care se arăta pe fața Beiului.

— Nu știi tu că vieața ta e în mâinile mele? strigă Beiu.

— Ba știu prea bine, răspun-

se Ruiter; dar, eu mai știu, că în calitate de slujitor al stăpânului meu, am datoria de a apăra interesele sale, fără a mă îngriji de persoana mea; aceasta o voi face până la moarte. Nu pot să vă scad niciun ban la această stofă. Faceți cu mine ce vreți; veți da socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Toți negustorii cari erau de față se înspăimântară auzind aceste vorbe. „Sărmane Ruiter!” își ziceau ei. „Tu nu vei mai vedea aurora unei noi zile”.

Beiu își fixă privirile sale răătăcite asupra frumosului tânăr. Toți se așteptau să-l audă zicând scurt: „Tăiați-i capul!” După o clipă de liniște Beiu zise: „Îți dau timp până mâine să te mai gândești. Dacă nu-ți vei schimba ideea aceasta nu-ți mai rămâne decât să-ți faci testamentul”. El se depărtă. Ruiter liniștit puse bucata de stofă la loc și începu să-și servească clienții. Negustorii, martori la această scenă începură să-l roage să nu se mai împotrivească Beiului.

— Omule, dă-i stoffa! îl rugau ei stăruiitor. Dacă-ți taie capul — și cu siguranță că va face lucrul acesta — vieața ta, averea stăpânului tău, ba chiar și corabia, toate vor fi pierdute. Și la urma urmei, ceea ce pierzi e un nimic. Scapă-ți vieața și averea.

— Eu sunt în mâinile lui Dumnezeu, răspuse Ruiter. Acel ce nu e credincios în lucrurile mici nu este credincios nici în cele mari. Dacă stăpânul meu pierde un ban din cauza mea, eu nu mai sunt un servitor credincios. Nu voi lăsa niciun fir de păr.

A doua zi de dimineață, Ruiter era înaintea galantarului său. Beiu se apropie aruncându-i o privire înspăimântătoare. În urma lui era un om îmbrăcat în haine

roșii, care ținea o sabie în mână. Marocanii îl cunoșteau foarte bine și fugeau ca de foc. Era călăul. Beiul se opri înaintea lui Ruitter și privind-l cu asprime îi zise:

— Te-ai hotărât într'un fel?

— Da, răspunse tânărul olandez; la fel ca ieri; nu pot să vă mai scad prețul. Dacă vreți capul meu, luați-l. Voiu muri credincios stăpânului meu, și cu conștiința împăcată.

Toți cei de față abia își mai țineau răsuflarea, în vreme ce călăul, cu un surâs diavolesc, încerca tăișul săbiei.

Deodată fața Beiului se lumina.

— Pe barba profetului, strigă el, tu ești un suflet nobil. Niciodată n'am întâlnit un servitor așa credincios, și mult aș fi dorit să am unul ca tine.

Și întorcându-se către oamenii din suita sa, zise: „Luați exemplu pe acest creștin“. Apoi apropiindu-se de Ruitter îi zise: „Dă-mi mâna ta creștine, tu vei fi prietenul meu“. Zicând aceas-

ta îi aruncă o pungă plină cu aur și adăugă: „Ea conține, poți să mă crezi, atât cât mi-ai cerut. Voiu face din această stofă o haină de onoare în amintirea devotamentului tău“.

Ruitter se întoarse în Olanda cu multe câștiguri; dar, nu spuse nimic stăpânului său de această întâmplare; acesta însă auzi în curând dela altă persoană. Această întâmplare pecetlui începutul marilor succese ale lui Ruitter. În curând el deveni căpitanul corăbiei stăpânului său, iar după moartea acestuia intră în serviciul marinei olandeze. Progresele sale fură foarte rezezi. În cele din urmă ajunse la gradul de amiral și repută destule victorii contra vrăjmașilor țării sale.

Tineretul din zilele noastre poate trage folos dintr'un așa exemplu de credință, curaj și devotament în toate încercările. Cinstea desăvârșită trebuie să capete și astăzi locul de onoare în legăturile oamenilor. Numai în chipul acesta se poate mântui omenirea.

Iertare

De curând am cetit o întâmplare care m'a mișcat profund. Era în timpul războiului trecut, în preajma unui atac hotărât. Fiecare se gândea și se frământa în vederea zilei de mâine: Va mai scăpa oare și de astă dată? Iși va mai vedea copiii, soția, mama ? Tăcerea era mormântală, ordinele surde, iar întunerecul de nepătruns. O singură umbră luneca în tăcere dela grupă la grupă, și dela ploton la ploton, întrebând încet: „E aci Munteanu dela a șasea?“ Era Caporalul Ruchieru care-și căuta consăteanul, exact de o jumătate de noapte, voind să se împace cu el. Intr'un târziu l-a găsit adormit de oboseală și de frig.

„Costică“, îi zise el întinzându-i mâna, „am venit să-ți spun că te-am iertat. Măine intrăm în

luptă, și dacă o fi să mor, vreau să mor împăcat“.

Întâmplarea aceasta ne face să înțelegem mai bine, ne ilustrează mai pe deplin jertfa Fiului lui Dumnezeu: El nu avea nicio vină, nu greșise cu nimic, nu era drept ca să ne caute El, pentru că „El nu a făcut păcat și în gura Lui nu s'a găsit viclesug“, totuși, o iubire de nepătruns și de necuprins, Isus, Fiul lui Dumnezeu, Se coborî în lumea aceasta, îndepărtată, întunecată, vinovată și pierdută, ca să ne împace cu Dumnezeu. El ne-a căutat pe fiecare din întunerec și atmosfera rece a nepăsării; El ne-a întins mâna Sa de ajutor; El ne-a șoptit cuvinte dulci și mângâietoare și ne-a zis: „Eu am să-m dau vieța pentru tine, căci vreau să te împac cu Tatăl Meu“. Apoi scena aceasta a fost înlocuită cu

cea de pe Golgota. Intre cer și pământ, acoperit cu nori spintecați de fulgerile surde ale mâniei dreptății, Isus Și-a desăvârșit lucrarea de împăcare, căci „a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu . . . prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia“. „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credință în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu“. Efeseni 2, 16. Rom. 3, 25.

Dar întâmplarea aceasta mai are o învățătură pentru noi. E aceea de a căuta pe cei ofensați. Scriptura zice: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te . . .“ Mat. 18, 15. Imi aduc aminte de experiența unui frate care ne-a vizitat în vara anului 1939. El era un membru tânăr dintr'o adunare mare și frumoasă. Intr'o Vineri seara i s'a părut că presbiterul l-a jicnit cu câteva cuvinte aspre. Plecă din adunare cu gândul de a nu mai da pe acolo. După o săptămână, adică Vineri seara următoare, în timp ce se culcase, auzi cum cineva urcă încet scările camerei sale. Persoana străină intră în cameră, se apropie de pat, ingenunchie, îl apucă încet în brațele sale și-i zise: „Te rog, iartă-mă de greșeala făcută“. Era presbiterul. Neliniștit de lipsa tânărului, și aflând dela mama lui de cauza supărării, venise să-și recâștige pentru el, pentru adunare și pentru cer, pe tânărul său prieten. Să urmărim exemplul Domnului Isus și al bunilor frați și în privința iertării.

R. Artinian

Comandați

Straja Dimineții

1942

Eforturi personale

„Sufletele unor asemenea oameni, bogați, iubitori de lume, idolatrizând cele ale lumii, nu pot fi câștigate pentru Domnul numai prin contact întâmplător. Cu asemenea persoane este foarte greu să vii în atingere. Pentru ei trebuie depuse multe silințe personale din partea unor credincioși plini de spirit misionar, cari să nu obosească și să nu se descurajeze”. — „Divina Vindecare”, pp. 151, 152.

Trebuie făcute eforturi personale pentru clasele înalte.

„Unii sunt anume făcuți ca să lucreze cu persoane din clasa de sus. Aceștia trebuie să ceară înțelepciune dela Dumnezeu, ca să știe cum să ajungă până la asemenea oameni, cum să lege cunoștință permanentă cu dânșii și cum, prin silințe personale și printr'o credință vie, să-i trezească spre a se ocupa de cele sufletești, și să-i facă să înțeleagă adevărul așa cum este el în Isus.

„Mulți cred că, pentru a pătrunde în clasele înalte, trebuie adoptat un anumit fel de viață și folosită o metodă de lucru potrivită gusturilor lor rafinate. Ei zic că ar trebui să ne prezentăm și noi cu aparențe de oameni bogați, cu locuințe impunătoare, cu haine scumpe, cu mobile și echipament luxos, cu conformare la obiceiurile lumii, cu strălucirea artificială a oamenilor la modă în societatea de azi, cu cultură clasică, cu grațiile și gesturile oratoriei. Acestea sunt vederi foarte greșite. Felul procedării lumești nu este felul lui Dumnezeu de a câștiga clasele de sus. Ceea ce va câștiga pe cei de sus, este prezentarea lipsită de egoism a Evangheliei lui Hristos și trăind cu adevărat cele ce vrem să învățăm pe alții”. — „Divina Vindecare”, p. 152

Eforturi personale pentru clasele de jos.

„Câștigați pentru credința Evangheliei, aceia cari păreau răi și neprețuitori, ajung adesea cei mai statornici credincioși și cei

mai calzi răspânditori ai credinței. Ei nu sunt stricați de tot. Sub un exterior respingător, mulți au porniri bune, cari trebuie sprijinite. Fără mână de ajutor, mulți nu s'ar fi ridicat niciodată; dar prin silințele unei persoane stăruitoare și cu răbdare, ei au ajuns să fie aduși pe calea cea bună. Ei au nevoie de cuvinte mângâioase, de atenție plină de amabilitate și de ajutor simțit. Ei au nevoie de acel fel de sfaturi, cari să nu stingă și slaba licărire de curaj din sufletul lor. Gândiți-vă la toate acestea, când veniți în contact cu asemenea suflete”. — „Divina Vindecare”, p. 118.

Eforturi personale pentru clasele educate.

„Experiența apostolului Pavel, când vorbi filozofilor din Atena, cuprinde multe învățături pentru noi. Prezentând Evanghelia în Areopag, Pavel răspunse logicei cu logică, științei cu știință, filozofiei cu filozofie. Chiar cei mai înțelepți dintre auzitorii săi rămaseră uimiți și reduși la tăcere. Cuvintele sale nu puteau fi contrazise.

„Dar licărirea aceea aduse rod puțin. Numai câțiva primiră Evanghelia. După aceea întrebuintă o altă metodă în lucrarea sa. El evita argumentări bine prelucrate și discuții de teorii; dar, în simplitate, îndrepta pe oameni spre Domnul Hristos. Mântuitorul păcătoșilor”. — „Divina Vindecare”, p. 152.

Eforturi personale pentru cei cari sunt robii obiceiurilor rele.

„Lucrând pentru victimele obiceiurilor rele, în loc să le vorbești despre desnădejdea și ruina către care ei aleargă, îndreptează ochii lor spre Domnul Isus. Invățați-i să-și fixeze privirile spre strălucirea celor cerești. Pentru salvarea și a trupului și a sufletului, aceasta va face mult mai mult decât toate spaimile mormântului, prezentate fără ajutor și disperări”. — „Divina Vindecare”, p. 46.

Nimic nu este mai principal

pentru succes în lucrarea personală decât în a-i învăța să se roage. Sunt trei feluri de rugăciuni:

a) De comuniune. 1 Tes. 5, 17.

b) De cerere. Fil. 4, 6.

c) De mijlocire. 1 Tim. 2, 1.

Ultima din aceste trei este încoronarea unei vieți nobile, mărețe și adevărat creștine.

Lucrătorul personal ar trebui să studieze apelul sublim al lui Abraham pentru cruțarea Sodomei (Gen. 18, 17—33), și răspunsul iubitor al lui Dumnezeu.

Lot a devenit lumesc și indiferent și nu a câștigat nici măcar zece suflete pentru Dumnezeu. Dacă ar fi fost el un câștigător de suflete, ar fi putut să salveze cetatea dela distrugerea ei prea timpurie; dar așa cum a fost el, pare că el însuși ar fi fost pierdut dacă nu ar fi fost mijlocirea lui Abraam. Gen. 19, 29. Notează povara inimii lui Abraam când s'a sculat dis de dimineață și a mers la locul sfânt unde mijlocise pentru cetatea câmpiei. Vers. 27—28. El a fost un câștigător de suflete și avea între 300—400 de persoane în casa lui cari erau copii ai lui Dumnezeu.

Lucrătorul personal trebuie să studieze rugăciunile minunate ale lui Moise. El a fost un alt mare mijlocitor. Num. 14, 13—21; Deut. 9, 11—29; Num. 11, 1. 2. 10—15; 12, 1—15; 16, 20—24. 41—48; Ps. 106, 23.

În tot Noul Testament este accentuată nevoia de rugăciuni. Col. 4, 12. etc.

Rugăciunea de mijlocire a realizat mari lucruri. Despre convertirea lui Hudson Taylor se spune: „Într'o zi, pe care nu am s'o uit niciodată, aveam aproape cincisprezece ani, și iubita mea mamă lipsea de acasă fiind plecată la o depărtare de vreo 140 km. Fiindcă aveam o zi liberă, am căutat prin bibliotecă o carte ca să-mi treacă timpul. Am ales un tractat care părea foarte frumos, și mi-am zis: Aici la început, trebuie să fie o istorie însemnată și la sfârșit o predică sau o morală. Eu voiu lua prima parte iar, ultima o voiu lăsa celor cărora le place așa ceva. Prea puțin știam ce se

petrece în inima scumpei mele mame. Ea se sculase dela masă cu o dorință nespūsă pentru convertirea băiatului ei. Simțind lucrul acesta și fiind plecată de acasă, unde putea să aibă puțin răgaz, avu o ocazie deosebită de a ruga pe Dumnezeu pentru mine. Se duse în camera ei de dormit, întoarse cheia în ușă, și se hotărî să nu părăsească odaia până ce nu i se va răspunde rugăciunilor ei. Ore întregi s'a rugat scumpa mea mamă pentru mine până ce a putut să muțumească lui Dumnezeu pentru convertirea fiului ei. Chiar atunci, în timp ce eu citeam tractatul: „Lucrarea de încheiere a lui Hristos“, o lumină pătrunse în inima mea, prin Spiritul Sfânt, încât nu mai rămânea nimic de făcut decât să cad pe genunchi, să primesc pe acest Mântuitor și mântuirea Lui, și de acum încolo să aduc laudă lui Dumnezeu. În timp ce mama mea mulțumea lui Dumnezeu în cămăruța ei, eu îl laudam în cămăruța unde mă retrăsesem ca să citesc cartea mea. Când am întâmpinat pe mama la ușă, la reîntoarcerea ei, cu noutatea îmbucurătoare, ea zise: „Știu, băiatul meu. Sunt deja două săptămâni de când mă bucur de această noutate pe care vrei să mi-o spui“.

O soră a auzit că fiica ei, o femeie tânără și neconvertită, era aproape de moarte. Ea se grăbi la căpătâiul ei spre a o găsi inconștientă și aproape de ultimele ei clipe. Retrăgându-se numai cu Dumnezeu, mama recurse la făgăduința din 1 Ioan 5, 14—16, insistând în mod hotărît ca Dumnezeu să nu lase să moară fiica ei, ci să-i dea încă o ocazie pentru convertire.

A trecut oră după oră fără vreo aparență de schimbare. Dimineața medicul spuse că nu o să poată trăi până seara. Dar mama, cu multe lacrimi și cu rugăciuni fierbinți striga la Dumnezeu pentru salvarea copilului ei, în puterea Cuvântului Său. Au trecut zece zile lungi împreună cu zece nopți nesfârșite în care timp fata încă trăia, iar mama inspirată de o iubire divină se lupta strigând

mereu și mereu: „O, Doamne, Tu mi-ai făgăduit că-mi vei da viață pentru ea, dacă ea nu a săvârșit un păcat de moarte, și eu îți cer această făgăduință, și nu voi înceta cât timp va fi în viață, până va veni binecuvântarea“. A zecea zi fiica își reveni, își dădu seama de starea ei, și cu bucurie primi pe Mântuitorul ei, predându-se cu totul în brațele Lui.

Rugăciunea deschide canalul între noi și Dumnezeu și ne pregătește să ne apropiem de cei nemântuiți. Fapte, 10, 9.

De curând, într'o adunare de redășteptare, un tânăr se ridică și zise: „De ani de zile trăiesc o viață sălbatică și nesocotită; nestatornic în nimic, și angajându-mă în orice fel de păcate. Nu am avut dorința ca să fiu drept sau să devin creștin. Dar am acasă o soră care de zece ani de zile nu a încetat să se roage la Dumnezeu pentru fratele ei încăpățânat. Astăzi sunt hotărît să primesc pe Hristos ca Mântuitorul meu personal, și să consacru Lui restul vieții mele. Știu că niciodată nu aș putea să răsplătesc pe sora mea, căci afară de Dumnezeu, eu sunt mântuit datorită rugăciunilor și influenței ei.“

Rugăciunea dă loc lui Dumnezeu spre a descoperi voința Sa nouă și a ne spune ce să facem. Fapte 9, 11.

Până ce nu biruim cu El, nu putem nădăjdui să biruim pe oameni.

Biograful lui David Brainerd scrie despre el: „El a fost așa cum ar trebui să fie toți urmașii adevărați ai lui Hristos: puternic în rugăciune. Era obiceiul lui ca să petreacă nopți lungi în pădurile întunecoase strigând puternic la Dumnezeu, luptând o adevărată luptă cu cel Atotputernic pentru salvarea păcătoșilor. Intreaga lui viață pare să fi fost împărțită între predicare și rugăciune, alergând în păduri când era copleșit de descurajări, spre a întâlni acolo pe Domnul său dela Care să primească reînnoire de credință și încredere, și cu o completă mulțumire de inimă, aruncându-se la pământ și strigând: „Nu nouă

Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă-i slavă“.

Ar trebui să prezentăm în rugăciune zilnică și stăruitoare pe toți cei nemântuiți. Să fim hotărîți.

Ar trebui să învățăm nu numai să ne rugăm pentru aceia pe cari căutăm să-i salvăm, ci să ne rugăm și împreună cu ei la fiecare ocazie ce ni se prezintă.

Un tânăr care primise pe Hristos, și de atunci fusese un lucrător activ și plin de succes, îmi scria: „Nu veți înțelege niciodată ce impresie solemnă a lăsat asupra minții mele la prima întâlnire, când ați înghenunchiat și v'ați rugat așa de stăruitor și hotărît pentru mine. Deși am crescut într'un cămin creștin, totuși nu am auzit niciodată mai înainte pe cineva rostind numele meu în rugăciune. Lucrul acesta m'a mișcat adânc, și impresia este continuu cu mine“.

Noi ar trebui să fim gata spre a lucra imediat, când Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre și ne spune ce să facem. Fapte 10, 28, 29.

„Servul lui Hristos să-și aducă aminte, că el nu trebuie să lucreze în propriile sale puteri. El trebuie să ceară ajutorul lui Dumnezeu, în credință tare, că Dumnezeu are putere de a mântui. Să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune, și apoi să lucreze cu toate puterile ce i le-a dat Dumnezeu. Duhul Sfânt îi dă pricepere. Ingerii slujitori vor fi la dreapta lui, pentru a lucra asupra inimilor“. — „Parabole“, p. 212.

„Pentru ce nu simt credincioșii mai mult și nu sunt mai stăruitori pentru cei ce sunt fără de Hristos? Pentru ce nu se unesc doi sau trei la un loc și să se roage la Dumnezeu în mod special pentru salvarea cuiva, și apoi și încă pentru alții?“ — „Mărturii“ vol 7, p. 21.

Un stăpân încredințează două lucruri în grija servului său: copilul și hainele copilului. Ar fi o scuză fără de valoare pentru serv, de a spune la reîntoarcerea stăpânului său: „Stăpâne, aici

(Urmare la pag. 16)